

Å bevege seg fra A til B

Herren sa til Abram: «Dra bort fra ditt land og din slekt og din fars hus til det landet som jeg vil vise deg! Jeg vil gjøre deg til et stort folk; jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort. Du skal bli til velsignelse! Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og forbanne den som forbanner deg. I deg skal alle slekter på jorden velsignes. - 1. Mosebok 12, 1-3

Har du sett på melkekartongen i det siste? Hva står det der?

Der står det: OPP AV SOFAEN !

Vi må bare innse fakta: Nordmenn er late mennesker. Vi legger mer og mer på oss og vi er i mindre og mindre aktivitet. Tine prøver å ta sin del av ansvaret ved å oppmuntre oss på melkekartongene. Opp av sofaen! Beveg deg! Det er en kampanje på gang som skal få folk til å bevege seg mer.

For vi har lett for å stivne til. Blir litt sånn satt og etablert. Slik er det med enkeltpersoner og slik er det også med menigheten. Derfor trenger vi stadig noen puff bak for å komme oss videre. Om det er fremover, eller til siden, oppover eller kanskje til og med tilbake er ikke det viktigste. Gud vil vise oss hvilken vei og hvilken retning.

Gud skapte ikke noe til å leve 100% i ro. Gud skapte alt levende slik at det skulle bevege på seg. Vi er levende mennesker på en levende planet.

Overskriften i dag er *å bevege seg fra A til B*.

Noen beveger seg fordi de må. Fattige og forfulgte flykter for sitt liv. Mer enn 40 millioner mennesker er på flukt daglig. De er på flukt fra nød, overgrep og urett. De er tvunget til å flykte fra sitt hjemland og sitt sted. Har du tenkt på hvor mye de legger bak seg? De forlater familie, barn, venner, et yrke, menigheter, gode fellesskap og trygge nettverk.

De kan ikke reise tilbake igjen. De kan ikke stemme i ordtaket borte bra - hjemme best! Selv om borte ikke skulle være bra så kan de ikke reise hjem. De har fått et nytt hjem her i Norge sammen med oss.

Andre velger å flytte på seg / år bryte opp. Ungdom flykter fra kjedelige gudstjenester og taler til spreke ungdomsmøter. Eller de flykter fra bygda og inn til byen. Voksne flykter fra jobb til jobb. Eldre mennesker stikker av fra sykehjem!

Hvorfor all denne bevegelsen? Jo fordi de vil ikke leve slik som de gjør lenger. De vil bryte opp og forandre på situasjonen.

En ungdom bestemmer seg for å bli døpt. En velger å si opp jobben, kjøpe båt og seile jorden rundt. Et eldre mennesker velger å flytte ut av sorgen og ensomheten og få seg nye venner.

Noen vil ha seg vekk fra sannheter. Sannheten om oss selv. Sannheten om menigheten. Sannheten om vår økonomiske situasjon eller situasjonen i forhold til familie. Noen reiser fra en kald vinter til Syden. Noen fra mas og kjas og stress og kav. Vi flykter fra hverdagen til det som er spennende og utfordrende.

Noen bevegelser er voldsomme. Andre er rolige. Som når man går en rolig skitur i vakker flott norsk natur. Eller en svømmetur på et stille vann en sen og varm sommerdag. Eller å rusle omkring i byen en tidlig morgen og se hvordan byen våkner opp til en ny dag.

Fra A til B - Å bryte opp

Uansett hvem det er så er saken at man drar bort fra noe og til noe. Man beveger seg fra A til B. Man flykter med et håp om at det man kommer til skal være bedre enn det man drog fra. Strendene skal bli hvitere, luftene friskere, gresset grønnere, lukten bedre, vennskapet varmere, troen sterkere.

Abraham visste ikke så mye hva som ventet ham, men han var lydig. Han fikk et klart kall fra Gud om å bryte opp. Nå var tiden kommet. Det var nok ikke bare enkelt. Abram hadde alt han trengte, hus familie, penger. Nå var også faren hans Tarah død og Abraham hadde arvet alt. Han kunne levd godt der i Karan. Men nå skulle han fullføre den reisen som hans far Tarah ikke gjorde.

Han bryter opp fra Karan og begir seg avgårde inn i det ukjente terrenget. Kanskje ville noen mene at det var helt meningsløst? Men når Gud kaller mennesker til å bryte opp så er det med en mening. Han vil vise oss noe nytt. Han vil lede oss på sin vei og vise oss den.

Tarjei Vesaas skriver i romanen "Det Store Spelet" om Per Bufast på gården Bufast. **"Du skal vere på Bufast all din dag"**, sier faren til Per da han er liten. Og slik blir det. Per drømmer om å komme vekk og leve livet et annet sted, men det blir som far har sagt. Han blir på gården hele livet. Han velger det selv - tilslutt, men det er en kamp.

Slik kunne også Abraham valgt å bli, men han velger å bryte opp. Dra avgårde - det var sant og rett. Og det førte til store velsignelser for han.

En ung mann livnærer seg av å mate griser. Han har sløst bort arven sin som han har fått på forskudd av faren. Nå går han og skammer seg over alt han har gjort. Men så er det som om han kommer til seg selv og han sier:

"Jeg vil bryte opp og gå til min far og si: Far, jeg har syndet mot Himmelen og mot deg."

- Lukas 15, 18

Det er noe radikalt over det å bryte opp. Da tar man med seg hele flyttelasset og drar avgårde. Den som har flyttet flere ganger vet hva det vil si å bryte opp. Røtter som har begynt å strekke seg rives opp, avstanden til vennene blir stor, steder man vandret omkring blir gode minner, kanskje ser man dem aldri igjen? Men man begir seg avgårde. Til nytt land.

Det kommer et punkt i ditt liv hvor du også får et kall om bryte opp. Hva svarer du? Jeg håper du tar utfordringen!

Hvorfor? Fordi Gud har kommet med sitt kall! Uttrykket "bryte opp" står flere hundre ganger i Bibelen i ulike former. Det er en del av Guds måte å være på - hans personlighet. Han kommer til oss med utfordringen:

11 Bryt opp, dra bort fra Babylon!

Rør ikke ved noe urent!

**Gå ut av byen, gjør dere rene,
dere som bærer Herrens kar!**

12 For dere skal ikke gå ut i hast

*og ikke dra bort som på flukt.
Herren selv går jo foran dere,
og sist i toget går Israels Gud. - Jesaja 52, 11-12*

Fra A til B - Å være underveis

Mellom de to punktene A og B er vi underveis. Som Israelsfolket var på veg i mange mange år før de kom fram til målet. Slik er det på mange måter også med et kristent liv, det er et liv underveis. Stadig lærer vi noe nytt, stadig er det nye erfaringer.

Roland Utbult synger om at vi er et folk som er på veg.

Vi er et folk som er på veg. Vi er stadig i bevegelse. Mot et mål - med kurs for nye strender.

Vi har valgt å gjøre selskap med Guds enkle vandringsmenn og kvinner. Det får koste hva det vil men vi skal hjem til himmelen.

Og kristenlivet skal være slik. Underveis. Kristenliv skal ikke være stillestående, i ro. Det skal være et liv i bevegelse og med mål og mening. Bare død fisk svømmer med strømmen. Guds menighet skal være en menighet underveis og i bevegelse. Vi vil være et LEVENDE fellesskap som tar i mot alle. Et sted hvor det er lov å vise svakhet og å gråte.

Er vi underveis, eller har vi latt oss friste til å slå meg ned lands veikanten? Har en liten pust i bakken blitt til et lengre opphold? Det er i alle fall en fare.

Slik faren til Abraham ikke fullførte løpet, men stoppet halvveis.

Og jeg tror vi trenger en kraftig utfordring til å komme oss opp av sofaen.

Verden rundt oss beveger seg i et veldig tempo. Ønsker vi å være i bevegelse eller trives vi best med å være der vi er. Tidene forandres, det samme gjør menneskene, kulturen og samfunnet. Men beveger menigheten seg i et totalt annet tempo så har vi også mindre mulighet til å nå mennesker med godt nytt.

Gud er Gud til alle tider. Han ønsker å lede oss dit han vil. Han har ting i vente for oss. Han vil gi oss perspektiv. Vi må ikke bli navlebeskuende og tenke for snevert.

***Gjør plassen større for ditt telt,
spenn ut dine teltduker, spar ikke på dem,
gjør snorene lange, slå pluggene fast! - Jesaja 54, 2***

Våger vi å gjøre plassen større for vårt telt? Eller kanskje til og med pakke teltet med oss og sette det opp et annet sted?

Vi vil se mennesker bli frelst, Tatt vare på Og utrustet til et liv i tjeneste og tilbedelse.

Vårt mål er oppfyllelse av misjonsbefalingen!!

Misjonskallet må for alt i verden sette oss i bevegelse !!!

Hva var Abraham sitt mål for reisen - jo det var det land som Gud ville vise ham. Hva er målet for oss? Jo det samme lovede land, men vi skal ha mange med oss !

Vi skal ha med oss flyktingene, barna, ungdommene, de voksne, eldre mennesker, syke og friske. Alle søkende mennesker som kom og fant fellesskapet sammen med Jesus.

Avslutning

Tenk litt etter: Gud er også i bevegelse - han er på vandring. Helt fra den kvelden han vandret og lette etter Adam og Eva i paradiset. Siden ble han selv et menneske og beveget seg blant oss på jorden. Gjennom Jesus kom han for å oppsøke det som var fortapt, og frelse det.

Og dette fortsetter han med, også i våre dager. Gud er i stadig bevegelse for å berge den verden han har skapt. Han når fram til stadig nye mennesker, over hele kloden.

Han er som faren i historien om den bortkomne sønnen. Han står og speider etter at mennesker bryter opp og kommer hjem til ham. Hver eneste person er en skatt for ham. Like verdifull som de andre.

La oss bli satt i bevegelse av ham! Opp av sofaen. Bevege oss fra A til B. Flytte på oss, enten det er personlig noe i mitt liv som jeg må bryte opp fra, eller bryte med. Eller det er vi som fellesskap som trenger å bevege oss.

Vi lever midt på en misjonsmark. La oss ta utfordringen.

Når jeg får en invitasjon fra nye venner. Når jeg utfordres til å gjøre noe, si noe, bevege meg. At jeg gjør det - slik at jeg med mitt liv kan være med og bringe nye folk til Jesus.

- Gud kaller oss til å bryte opp - det er en kristen normalsituasjon
- Noen må flykte uten å ville det - la oss ta godt i mot alle flyktninger og reisende.
- Når Gud kaller oss til å bryte opp i dag - så la oss følge hans vilje.

Vi må ta i mot kallet om å bryte opp, opp av sofaen, opp av stillstanden til å leve livet der Gud vil ha oss. Hva er det i ditt liv du trenger å bryte opp fra? Kanskje kommer Gud til deg i dag med sitt kall - bryt opp! Ta avgårde!

Må Gud velsigne deg!